

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa J. T.
przeciwko Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w K.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 27 czerwca 2013 r., sygn. akt VI Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym, co potwierdza przepis art. 398¹ § 1 i § 2 k.p.c. oraz reprezentatywne piśmiennictwo. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto, gdy zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przytoczone przesłanki ustawowe stanowią, więc obligatoryjny i nieodzowny element oceny w tym stadium postępowania kasacyjnego. Badanie ich na podstawie i w zakresie, przedstawionego w skardze kasacyjnej, uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania doprowadziło Sąd Najwyższy do konkluzji,

że w sprawie nie wystąpiła żadna z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W szczególności nie formułuje ona w istocie zagadnienia prawnego w sposób, jaki oczekiwałby tego Sąd Najwyższy, nie jest też w świetle wywodów skargi kwestią wymagającą rozstrzygnięcia ani wykładnia wskazanych przepisów ani zasady ich stosowania. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd drugiej instancji należy uznać za prawidłowe. Zarzuty skargi kasacyjnej dotyczą w istocie własnej wersji stanu faktycznego i są jedynie polemiką z ustaleniami Sądu drugiej instancji.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, stosownie do art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne a także, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniosek ten uzasadniony został w następujący sposób: „(...) Na gruncie niniejszej sprawy pojawiło się pytanie, czy kryteria określone przez powoda jako przyczyna jego dyskryminacji w nawiązaniu stosunku pracy (protekcja, znajomości) prowadzące do faworyzowania innego kandydata w procesie rekrutacji mogą stanowić niedozwolone kryterium w rozumieniu art. 18^{3a} k.p. Na tak postawione pytanie zarówno Sąd Rejonowy jak i Sąd Okręgowy odpowiedziały negatywnie, jednak mając na uwadze literalne brzmienie przepisów art. 11³ oraz 18^{3a} k.p. zasadnym wydaje się rozpoznanie przez Sąd Najwyższy kwestii czy tak określone kryterium jako związane z osobistymi przymiotami pracownika a nie z wykonywaną pracą czy kwalifikacjami spełnia warunki do uznania za niedozwolone kryterium różnicowania pracowników”.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy doszedł do wniosku, że przedmiotowa skarga kasacyjna w zakresie wykazania istnienia przesłanek przyjęcia jej do rozpoznania nie spełniła wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej musi zawierać odpowiedni wywód prawny zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Sposób prezentacji występującego – w ocenie skarżącego –

istotnego zagadnienia prawnego jak i oczywistości naruszenia prawa sprowadza się w zasadzie li tylko do postawienia pytania bez pogłębionego wywodu, który w sposób generalny i abstrakcyjny nawiązywałby do treści skarżonych przepisów. W uzasadnieniu wniosku brak także przedstawienia problemów związanych z dekodowaniem skarżonych norm prawnych i możliwych rozwiązań w tym zakresie. Argumentów za istnieniem wskazanych przesłanek przedsądu należałoby zatem poszukiwać w innych elementach konstrukcyjnych skargi, tj. w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu. Nie jest to jednak rolą Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania kasacyjnego. Nie jest jednak możliwe, przy uzasadnianiu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, odwołać się wprost do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie oraz sformułowanie wniosku o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie stanowią dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Powołane w skardze naruszenie przepisów art. 11³ k.p. oraz 18^{3a} k.p. dotyczy kwestii ustalenia faktów lub oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 76). Skarga nie wskazuje również w dostatecznym stopniu „oczywistości” naruszenia wyrokiem Sądu drugiej instancji prawa; uzasadnienie tego wyroku odpowiada wymaganiom art. 328 § 2 k.p.c. - wyjaśnia podstawę faktyczną i prawną rozstrzygnięcia, wobec czego nie można zarzucić „oczywistości” naruszenia postrzeganej jako *prima facie*.

Reasumując: wobec niewykazania istnienia powołanych w skardze kasacyjnej przesłanek przedsądu, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.